

Novel·la policíaca

Cadàvers d'estiu

Berna González Harbour
Verano en rojo

RBA
339 PÀGINES
19 EUROS

LILIAN NEUMAN

Es diu María Ruiz, és comissària a Madrid i en un futur es recordarà aquesta primera aventura, inici d'una sèrie que promet molt. De la mateixa manera que avui es recorden els inicis d'aquella noia –Petra Delicado– que treballava en un lloc discret de la policia de Barcelona: era el 1996 –*Ritus de mort*– quan el personatge d'Alicia Gi-

ménez Bartlett es guanyava el seu lloc en un món d'homes. A Ruiz, tan diferent, les coses tampoc no li han estat fàcils. Però ella no prové del departament de documentació, sinó d'un altre lloc, segons es miri, també recòndit: psicòloga del cos policial.

Hi ha dones d'una fortalesa especial. Aquesta nova protagonista comença amb molt bon peu i pren el pols a aquests temps tan diferents dels anys noranta. Estem al 2010 i la selecció espanyola de futbol s'apropa cada vegada més a l'impossible. Al matí de dissabte amb què comença aquesta novel·la, la María es disposa a gaudir del seu dia lliure i a ajuntar-se amb la seva família perquè és una futbolera més. Al cap d'una estona, tot queda oblidat davant la visió

del cadàver d'un xaval en un parc de Madrid.

Hi ha molt a dir d'aquest primer llibre, perquè la seva autora s'ha atrevit a molt. I no només em refereixo al seu protagonista, amb les seves singularitats i la seva història passada (i els seus amics veterans). O a la trama, plena de bons detalls. Berna González Harbour (Santander, 1965), periodista d'una trajectòria important –actualment és subdirectora del diari *El País*–, posa María Ruiz (i el lector) en un

En un futur es recordarà aquesta primera aventura, inici d'una sèrie que promet molt

lloc incòmode. L'enfronta a un noi assassinat, i a l'estranya coincidència d'un altre crim similar a Santander, on treballa com a comissari el seu antic mentor. Psicòloga a la fi, com no entendre aquestes famílies disfuncionals. Ara bé, no li és tan senzill quan el que té davant (per desviacions i sorpreses de la investigació) és un sacerdot escandalitzat. Un d'aquests que, possiblement, obtingui el que obtenen molts d'altres des de temps immemorials: sortir-ne impune. O quan té davant la trista realitat que li toca viure al seu amic i aliat, un veterà periodista, dels de trepitjar el carrer, que suporta tan dignament com pot la desconsideració per part del seu diari. I que la seva estimada redacció s'hagi convertit en un lloc “sense ànima”. |

Periodisme

Corrosiu com el vidriol

Félix Fénéon
Notícies de tres ratlles
Traducció i pròleg de Joan-Lluís Lluís

L'AVENÇ
128 PÀGINES
18 EUROS

MARC SOLER

Vet aquí un personatge d'aquells amb una importància que només es pot mesurar pels intangibles. Perquè al darrere de Félix Fénéon (Torí, 1861-Châtenay-Malabry, Senna, 1944) no hi ha cap obra –escrita, plàstica,...– d'aquelles que solem anomenar com a “mestres”, tret d'una plaqueta decisiva sobre el neopressionisme... i aquestes *Notícies de tres ratlles*, títol de la secció de breus del diari parisenc *Le Matin*. El cas, però, és que Fé-

néon va estar al rovell de l'ou de totes les avantguardes del seu temps i va contribuir a promoure-les: com a crític d'art, elogiat per Apollinaire, i com a galerista –l'únic marxant en què va confiar Matisse–, descobrint gent com Signac, Bonnard, Van Dongen o Pissarro; com a editor va publicar o va fer editar Laforgue, Jarry, Mallarmé o Rimbaud, entre d'altres.

Anarquista declarat i funcionari exemplar de l'estat francès, després d'haver dirigit i/o cofundat diverses revistes –*La Vogue*, *Revue Blanche*, *Symboliste*, *La Revue moderniste*, *La Plume*, *Chat Noir*, etc.– Fénéon arriba al diari *Le Matin* l'any 1906 i converteix la secció esmentada en lectura obligada al París de l'època.

El professor Martin Vivaldi, a la seva obra *Géneros periodísticos*, ensenya que els breus són textos curts, incisius, que no han d'excedir en cap cas les dues-centes paraules i que, si en fan cent, encara millor. Doncs bé, els de Fé-

Félix Fénéon

L'AVENÇ

En mans de Fénéon, informacions sense suc ni bruc esdevien munició literària d'alt voltatge

néon ni tan sols hi arriben, a cent. El que només eren informacions de successos que arribaven a la redacció malgirbades, sense suc ni bruc ni temps per treballar-les més extensament, a mans de Fénéon es convertien en sentències desproveïdes de moralitat i carregades de munició literària d'alt voltatge. La seva era una visió despullada i crua –amb mala bava i pinzellades d'humor negre– sobre els extrems d'estupidesa als quals es pot arribar i en els quals incorre tan sovint la nostra espècie. Els seus breus eren una mena de crònica social que afectava tots els nivells de la societat i que traspua-ven la nul·la simpatia de Fénéon per tot el que fes olor de poder en les seves múltiples formes. L'habilitat a l'hora d'emprar els recursos expressius de la llengua, fan que la reiteració dels continguts de les notícies esdevinguin una mena de *work in progress* corrosiu i sarcàstic. Imprescindible amb crisi o sense. |

Novel·la

Entre l'“amour fou” i la possessió del paisatge

Pascal Quignard
Las solidaridades misteriosas
Traducció d'Ignacio Vidal-Folch

GALAXIA
GUTENBERG
202 PÀGINES
17 EUROS

MARÍA JOSÉ FURIÓ

Cert escriptor nord-americà comentava amb menyspreu i admiració que fins no fa gaire (fins a l'arribada de Houellebecq) d'un autor francès es podia esperar que escrigués tota una novel·la sobre una història d'amor. Durant la llarga primera part de *Las solidaridades misteriosas* fa l'efecte que Pascal Quignard (Verneuil, França, 1948) és aquest escriptor.

Claire Methuen és una traductora i lingüista de 47 anys que torna a la Bretanya, abandonant la seva reeixida feina, per quedar-se on viu Simon Quelen, el que va ser el seu

amor d'infantesa i joventut, ara farmacèutic, alcalde de poble, casat i pare d'un nen amb problemes. Al cap de poc de la seva arribada, Claire retroba la senyora Ladon, una anciana professora de música, que no trigarà a cedir-li una granja abandonada i insistirà a adoptar-la com a filla seva a fi de llegar-li la resta dels seus béns. En contrast amb la loquaç senyora Ladon, Claire és, malgrat els quinze idiomes que domina, eixuta en paraules i esquerpa. El silenci d'aquesta dona s'explica dins del món Quignard amb la frase d'Aristòtil recollida a *El nombre en la punta de la*

lengua: “La paraula és un luxe sense el qual la vida és possible”.

A Claire el temps se li escapa en llargues caminades i en redescobrir el paisatge de la landa, les riberes del mar, en extraviar-se i en sotjar la presència de Simon. Quan per fi es retrobin, serà per poc temps i el desenllaç d'aquest *amour fou* i impossible recorda la pel·lícula de Truffaut *La dona del costat*, tret que Quignard afegeix facetes a la trama incorporant les veus de diferents personatges, tots lligats al passat de Claire: el seu germà petit Paul, la seva filla Juliette, a qui va abandonar quan va néixer,

les amigues del poble, un cosí molt escèptic i el capellà que oficia a diversos pobles de la costa.

De manera que, fins i tot reclamant un esforç d'imaginació visual al lector, ja que narra la tragèdia de Claire i Paul com un episodi secundari en comparació a la descripció detalladíssima del paisatge i de la progressiva comunió amb Claire, les circumstàncies del present –la crisi, l'Església catòlica i el celibat, l'ecologisme, els estralls del turisme i la cobdícia– no només compareixen en el relat sinó que en determinen el desenvolupament de la millor manera. |